

Kuraojan pohjalta hän sinut löysi. Nosti sinut ylös, vei kotiinsa ja puki yllesi puhtaat vaatteet. Hän tuhiasi omaisuutensa sinuun. Painoit pääsi rinnoillensa. Juovuit hänestä kuin lapsi. Hän kohteli sinua kuin jalosukuista, vaikka olit vain kuraojan liejua. Et silti halunnut jäädä, vaan lähdit pois etsimään elämää kuolleiden joukosta. Pian päädyit takaisin kuraojaan. Vaatteesi tulivat likaisemmiksi; puhtaudestasi tuli haisevaa liejua ihollesi. Inhosit itseäsi, kaduit, etkä kehdannut mennä hänen eteensä. Uskoit, että kuolleiden joukossa olisit voinut unohtaa hänet. Joit unohtaaksesi, mutta ei se mitään auttanut. Ajattelit häntä ja halusit painaa pääsi rinnoillensa. Hän ei voinut hylätä sinua, vaan seisoj eräänä päivänä ojan reunalla. Nosti sinut ylös ja murskasi luusi, niin että ne paukkuivat ja risahtelivat. Tuskissasi jäit rampana maahan makaamaan. Hän ei mennytkään pois, vaan vahti sinua kauempana ja ajoi yön pedot pois. Hän satoi luusi ja kostutti huulesi. Raivosit ja yritit lyödä, mutta söit hänen kädestään. Yön pedot pysyivät poissa. Olit tervehtymässä, viimein terve ja valmis nousemaan jaloillesi. Hän vei sinut kotiinsa ja kysyi: "haluatko lähteä vai jäädä?" Olit tehnyt valinnan, jota et voinut perua. Et halunnut enää koskaan lähteä, se oli valintasi. Annoit hänelle naulan ja vasaran. Hän naulasi sinut korvastasi kiinni oveensa.